

[Rager.]

Sagen. Jeg erindrer vel fra tidligere Diskussioner om disse Spørgsmaal, at jeg engang har haft en Diskussion i en anden Sag med det ærede Medlem Hr. Krag, der nu er Medlem af Ministeriet, og hvor det ærede Medlem netop vilde gøre Forsøg paa det samme, nemlig at gøre Forligsmanden til Part i en Sag, og hvor jeg ogsaa tog meget stærkt Afstand derfra. Men nu er det ærede Medlem jo højtæret Minister og har været med til i Ministeriet at tiltræde dette Forslag, og jeg maa derfor gaa ud fra, at nævnte ærede Medlem, den nuværende højtærede Minister, er blevet overbevist om, at det er rigtigt, at Forligsmanden eller Forligsinstitutionen er repræsenteret.

Det ærede Medlem Hr. Victor Larsen ønskede aabenbart en Udvalgsbehandling angaaende dette Lovforslag, og saglige Argumenter vil man gerne høre paa, men jeg tror ikke, der vil kunne stilles i Udsigt nogen Enighed om Ændring paa dette Punkt. Men naturligvis, som Situationen ligger, hører man gerne paa ethvert sagligt Argument og deltager ogsaa gerne i en Udvalgsbehandling, naar en saadan er ønsket, men jeg tror, vi vil slutte med at gennemføre Lovforslaget, saaledes som det er fremsat — og det vil jeg give min bedste anbefaling.

Valdemar Thomsen: Gennem adskillige Aar er det gaet saadan, at Lønstrid mellem Arbejdernes og Landbrugets Organisationer er endt med, som der nu er forklaret herfra adskillige Gange, at Forligsmanden har stillet Mæglingsforslag. Dette Mæglingsforslag er saa i Regelen blevet vedtaget af Arbejderne, men forkastet af de modstaaende Organisationer. Derefter har Statsministeren forelagt Forslag, der gik ud paa ved Lov at bestemme, at de af Forligsmanden foreslaede Lønninger skulde betales af Landbruget. I Aar gik det paa tilsvarende Maade, og kun fordi der indtraf noget ekstraordinært, er Spørgsmaalet blevet udskudt. Nu viser det sig, at den Fremgangsmaade, som 12 Ministre Gang paa Gang tog Ansvar for, forlades, efter at der er blevet 18 Mand om Raadet. Hvad er nu Aarsagen til denne Forandring? Simpelt hen den, at den ansvarlige Regering, der tilstræber det sædvanlige Resultat, skyder Ansvar fra sig, lader Voldgiftsretten blive Lynafleder for de Dispositioner, som Regering og Rigsdag træffer.

Ordføreren for det største Regeringsparti, det ærede Medlem Hr. Otto Jensen,

var utilfreds med, at Forligsmandens Mæglingsforslag ikke som sædvanlig blev ophøjet til Lov. Den Frygt, som det ærede Medlem aabenbart nærer for, at Forligsforslaget ikke skal blive gældende, er imidlertid fuldstændig ubegrundet. Jeg kan oplyse det ærede Medlem om, at der foreligger Fortilfælde. Vi har engang for nogle Aar tilbage haft en Kommission med en tilsvarende Kompetence og ogsaa i en vanskelig Situation, men denne Kommission rettede knap nok et Komma i Forligsmandens Forslag. Og naar dertil kommer, at det er den højtærede Statsminister, der skal vælge Formanden for Voldgiftsretten, ja, saa tror jeg, det ærede Medlem kan være ganske rolig: Tarifferne i Forligsforslaget vil komme til at gælde.

Der maa Tilpasning til overalt, erklærede Statsministeren forleden, og i det foreliggende Tilfælde skal Tilpasningen altsaa foregaa paa den Maade, at Landbruget, der er en Underskudsforretning — ikke direkte, men indirekte —, ved Lov faar paalagt forøgede Omkostninger. Det er en noget aparte Form for Tilpasning, forekommer det mig. Det er en gammel Tendens, der videreføres under andre Former, og jeg kan straks paa Bondepartiets Vegne erklære, at indtil der sikres Landbruget en Nettoløn, der i Forhold til den enkelte Evne, Energi og Uddannelse ikke er ringere end det, der tjenes i andre Erhverv, vil vi paa det kraftigste modsætte os enhver yderligere Belastning af Erhvervets Omkostninger. Jeg forstaar ærlig talt ikke, at Venstre tør lægge Navn til et Forslag, der for Landbrugets Vedkommende uden Tvivl fører til et Lønniveau 15—17 pCt. over det nuværende, et Niveau, som er fuldstændig uden Forbindelse med Landbrugets Betalingssevne.

Det nuværende Ministerium paa 18 Medlemmer — ja, maa jeg lige i Parentes bemærke, at Vælgerne i Almindelighed finder det fuldkommen latterligt med de mange Ministre. Det bliver nødvendigt, tror jeg, enten at Landet bliver større, eller ogsaa at Ministeriet bliver mindre. Nogen Spareforanstaltning kan det vel ikke kaldes, og Udgifter af den Art staar yderst slet til den Sparsommelighed og Arbejdsdeling, som andre nu i stigende Tal tvinges ind i. Jeg ved ikke, om Regeringspartiernes Meningsfæller har sagt Ministeriet noget om, hvordan Landet ligger; ellers lad mig i al Stilfærdighed gøre det. Landet ligger saaledes, at de Herrer, hvis ikke der snart sker en alvorlig Forandring, vil blive fuldstændig til Grin. Det er Landet ikke tjent med, det er de ikke